

prima instanță: N. Corcea
instanța de apel: N. Vascan, I. Cotruță, V. Negru

dosarul nr. 3ra-510/17

DECIZIE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ala Cobăneanu
Iuire Bejenaru
Nicolae Craiu
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de Inspectoratul General de Poliție al
Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Tambur Marin
împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în
funcție și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, prin care
a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General de Poliție al Ministerului
Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei
Centru, mun. Chișinău din 19 februarie 2016, prin care acțiunea a fost admisă
integral,

c o n s t a t ă :

La data de 16 noiembrie 2015, Tambur Marin a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție al MAI al RM cu privire la
anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul Inspectoratului General al
Poliției al MAI al RM nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015, a fost sancționat
disciplinar cu concedierea din cadrul Poliției, în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k) din
Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27
decembrie 2012, pentru încălcarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), b), k), art. 28
alin. (1) lit. g) din Legea menționată, prin neinformarea șefului ierarhic superior și
autorităților competente cu privire la fapta de corupție despre care a luat cunoștință.

Consideră că, actul de sancționare este ilegal în fond, fiind emis contrar
prevederilor legii, deoarece în corespundere cu prevederile art. 55 din Legea nr. 320
din 27 decembrie 2012, polițistul în privința căruia se desfășoară ancheta de serviciu
are dreptul să cunoască integral materialele anchetei, să solicite și/sau să prezinte
probe în apărare.

Sușține că nu i s-a comunicat despre finalizarea anchetei de serviciu iar ca urmare nu a avut posibilitatea de a solicita integral aceste materiale pentru a da o explicație de rigoare.

Menționează că conform art. 208 din Codul muncii și potrivit punctului 56 din Statutul disciplinar al polițistului, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul este obligat să ceară salariatului o explicație scrisă privind fapta comisă.

Pe când, în cazul său a fost depusă o explicație impusă sub dictare în timp ce era stresat de ce se întâmpla, iar ulterior i-a fost refuzată solicitarea de a da explicații.

Relatează că prin ordinul de concediere drept temei de concediere îi este imputat „neinformarea șefului ierarhic superior și autorităților competente cu privire la fapta de corupție despre care a luat cunoștință”, însă dânsul nu a comis o asemenea faptă și nu poate fi sancționat, cu atât mai mult cu cât nu există probe care să demonstreze că a cunoscut anterior despre fapta de corupție pe care o planifica Patraș Ion.

Este de părerea că, vina sa în comiterea infracțiunii de care este învinuit nu a fost demonstrată deoarece procurorul care a oferit datele către MAI a încălcat normele procesului penal privind nedenunțarea datelor cu caracter personal și ale urmării penale, iar concedierea sa este o încălcare a principiului prezumției nevinovăției stipulată în art. 21 din Constituția Republicii Moldova.

În drept, își întemeiază cerințele în baza art. art. 20 din Constituția RM și art. 14-29 din Legea contenciosului administrativ.

Solicită, anularea ordinului Inspectoratului General de Poliție al MAI al RM nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015, „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului din cadrul DP mun. Chișinău al IGP al MAI căpitan de poliție Tambur Marin”, restabilirea în funcția de inspector superior Serviciul documentare accidente rutiere al Secției supraveghere Transport și circulației rutieră a DP a mun. Chișinău a IGP al MAI, și încasarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul dezbaterilor judiciare, Tambur Marin a depus o cerere concretizată prin care a solicitat a constata acțiunea depusă în termen, a admite acțiunea înaintată și a dispune anularea ordinului de concediere nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 februarie 2016, acțiunea a fost admisă integral, fiind anulat ordinul Inspectoratul General al Poliției al MAI al RM nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 și restabilit Tambur Marin în funcția de inspector superior al Serviciul documentare accidente rutiere al Secției supraveghere transport și circulație rutieră a DP a mun. Chișinău a Inspectoratului de Poliție al MAI.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General de Poliție al MAI al RM și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 14 martie 2017, Inspectoratul General de Poliție al MAI al RM a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca tardivă și neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat legea pe marginea tardivității acțiunii înaintate de Tambur Marin și au apreciat arbitrar probele din dosar fără a reflecta în hotărârea adoptată

motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altora precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Indică recurentul că atât în prima instanță cât și în instanța de apel a invocat tardivitatea acțiunii însă instanțele au examinat superficial această circumstanță și interpretând eronat prevederile art. 277 Cod civil, nejustificat au concluzionat că termenul de prescripție a fost respectat.

Totodată, menționează recurentul că instanțele ierarhic inferioare și la examinarea fondului cauzei nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului, au interpretat eronat normele de drept material și la examinarea fondului cauzei și au lăsat fără apreciere faptul că angajatorul a fost în drept să-l sancționeze disciplinar pe Tambur Marin chiar dacă în privința acestuia nu a fost pronunțată o sentință de condamnare.

Astfel, consideră că ordinului nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 cu privire la sancționarea disciplinară a lui Tambur Marin este un act administrativ legal și careva temeiuri de anulare a acestuia nu sunt.

La dat de 30 martie 2017, în adresa intimatului Tambur Marina a fost expediată copia recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 14 aprilie 2017, Tambur Marin, valorificându-și dreptul procedural respectiv a depus referință la recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției invocând netemeinicia acestuia și solicitând respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele cauzei, în raport cu argumentele invocate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri noi cu privire la respingerea acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

După cum denotă actele cauzei, Tambur Marin înaintând acțiunea împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM, a solicitat anularea ordinului nr. 686 din 18 septembrie 2015 „Cu privire la sancționarea disciplinară a angajatului din cadrul DP mun. Chișinău al IGP al MAI căpitan de poliție Tambur Marin”, restabilirea deținută în funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea acțiunii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii, anulând ordinul nr. 686 ef din 18 septembrie 2015 emis de către Inspectoratul General al Poliției și restabilindu-l pe Tambur Marin în funcția de inspector superior al Serviciului documentare accidente rutiere al Secției supraveghere transport și circulație rutieră al DP a mun. Chișinău a Inspectoratului de Poliție al MAI, soluție care a fost menținută și de instanța de apel.

În susținerea temeiniciei soluției date instanțele de judecată cu referire la prevederile art. art. 26 alin. (1) lit. a), b), k), art. 47 alin. (1) lit. k) și art. 53 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27

decembrie 2012, au reținut că angajatorul ca temei de aplicare a sancțiunii disciplinare s-a bazat pe informația eliberată de Procuratura Anticorupție potrivit căreia la 17 august 2015 în privința lui Tambur Marin a fost pornită urmărirea penală conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 324 alin. (2) lit. c) Cod penal pe faptul estorcării de bani, la data de 19 august 2015 Tambur Marin fiind reținut în flagrant și la 21 august 2015 fiind pus sub învinuire, încriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) Cod penal.

În context instanțele au concluzionat că la emiterea ordinului de concediere angajatorul ca abatere disciplinară a reținut faptele lui Tambur Marin indicate în ordonanța de punere sub învinuire din 21 august 2015 însă nu a ținut cont de lipsa probelor ce ar demonstra soarta de mai departe a dosarului penal intentat în privința lui Tambur Marin, ori existența unei hotărâri judecătorești irevocabile privind constatarea vinovăției lui Tambur Marin în comiterea abaterilor disciplinare la momentul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

Totodată vizavi de termenul de înaintare a acțiunii în judecată, instanțele au concluzionat că Tambur Marin a contestat ordinul nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 la data de 16 noiembrie 2015 cu respectarea termenului prevăzut de art. 17 alin. (1), (4), (5) din Legea contenciosului administrativ, referindu-se în acest sens la faptul că anterior la 16 octombrie 2015, Tambur Marin a mai depus o cerere de chemare în judecată privind anularea ordinului menționat, însă prin încheierea Judecătoriei Centru din 11 noiembrie 2015 cererea a fost restituită.

Sub aspectul dat, instanțele au reținut prevederile art. 277 alin.(1) Cod civil, care statuează că cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit și remarcând că la 16 octombrie 2015, Tambur Marin a înaintat o acțiune în interiorul termenului de prescripție, făcând uz de dreptul legal la contestarea actului administrativ în termenul legal, au conchis că termenul scurs până la depunerea cererii din 16 octombrie 2015 nu se i-a în considerație și din acel moment a început să curgă un nou termen de prescripție.

Instanța de recurs constată însă că la soluționarea litigiului, fiind stabilite pe deplin circumstanțele care au importanță pentru judecarea cauzei în fond, concluziile instanțelor de judecată și soluția dată în sensul admiterii parțiale a acțiunii sunt incorecte, fapt ce rezultă din interpretarea eronată a prevederilor art. art. 17 din Legea contenciosului administrativ și art. 277 din Codul civil, care, de altfel, în mod direct au incidență în speță.

Astfel, din materialele dosarului rezultă că prin ordinul Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM nr. 686 din 18 septembrie 2015, inspectorul superior al Serviciului documentare accidente rutiere al Secției supraveghere transport și circulație rutieră a DP a mun. Chișinău a Inspectoratului de Poliție al MAI, Tambur Marin a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție pentru încălcarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a), b), k) și art.28 alin. (1) lit. g) al Legii nr. 320 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, pct. 15 lit. j) și i) al Cordului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10 mai 2006, acțiuni manifestate prin nedenunțarea actelor de corupție, neîntreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție, cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor și organelor competente despre actul de corupție devenit cunoscut, fapt ce a denigrat imaginea poliției în societate (f. d. 5-6).

Nefiind de acord cu ordinul emis și cu sancțiunea disciplinară aplicată la 16 noiembrie 2015, Tambur Marin l-a contestat în instanță de judecată prin înaintarea acțiunii respective.

În conformitate cu art. (1) alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Conform art. 5 lit. a) din Legea menționată nr. 793 din 10 februarie 2000, subiecți cu drept de sesizare în contenciosul administrativ sunt: persoana, inclusiv funcționarul public, militarul, persoana cu statut militar, care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri - în condițiile art.14 al prezentei legi.

Iar, potrivit art. 17 alin. (1), (4), (5) din aceeași Lege, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia, data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea unei astfel de cereri, data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă. Termenul de 30 de zile specificat la alin.(1) este termen de prescripție, iar termenul de 6 luni specificat la alin.(6) este termen de decădere.

Este de notat că termenul prevăzut în norma citată are natura juridică a unui termen de prescripție special, iar efectele nerespectării acestuia sunt stipulate în art. 271 Cod civil, potrivit căruia, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond.

Cu referire la prevederile enunțate, instanța de recurs reține că cursul termenului de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată pentru Tambur Marin a început să curgă la data de 22 septembrie 2015, când i-a fost adus la cunoștință ordinul Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 (f. d. 6)

La fel și prin contestarea ordinului respectiv în instanța de judecată la 16 octombrie 2015, se confirmă faptul aducerii la cunoștință lui Tambur Marin a conținutului ordinului menționat.

Prin urmare, este evident că Tambur Marin având la cunoștință despre emiterea de către Inspectoratul General al Poliției a ordinul nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 „Cu privire la sancționarea disciplinară angajatorului din cadrul DP mun. Chișinău al IGP al MAI, căpitan de poliție Tambur Marin” încă la 22 septembrie 2015, fapt ce rezultă cu certitudine din mențiunea făcută în acest sens de Tambur Marin pe ordinul adus la cunoștință (f.d. 6), termenul de prescripție extinctivă de 30 de zile, în interiorul căruia urma a fi intentată acțiunea în judecată cu privire la anularea ordinului nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015, a expirat la data

de 22 octombrie 2015, pe când acțiunea a fost înaintată în judecată la data de 16 noiembrie 2015.

Prin urmare, se constată a fi neîntemeiată concluzia instanțelor de judecată cu referire la faptul că acțiunea în judecată a fost depusă de Tambur Marin, cu respectarea termenului prevăzut de art. 17 al Legii contenciosului administrativ, cât și reținerea în acest sens a faptului că depunerii anterioare de către acesta a cererii de chemare în judecată privind anularea aceluiași ordin, care însă a fost restituită fără examinare reprezintă începerea curgerii unui nou termen de prescripție în condițiile art. 277 Cod civil.

La acest capitol necesită a fi remarcat că, într-adevăr, prevederile art. 277 Cod civil, statuează că cursul prescripției extinctive se întrerupe: în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit sau în cazul în care debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datoria. După întreruperea cursului prescripției extinctive, începe să curgă un nou termen. Timpul scurs până la întreruperea cursului prescripției extinctive nu se include în noul termen de prescripție extinctivă.

Însă, în interpretarea corectă a normelor enunțate este de înțeles că pentru întreruperea termenului de prescripție este necesar ca acțiunea să fie înaintată în instanța de judecată, în modul stabilit de lege. Curgerea termenului de prescripție se întrerupe, în special, prin înaintarea acțiunii în modul stabilit, adică cu aplicarea regulilor de competență generală și jurisdicțională, de formă și conținut al cererii, de achitare a taxei de stat, cât și a altor cerințe, prevăzute de actele normative, încălcarea cărora poate duce la refuz în primirea cererii și restituirea acesteia reclamantului.

Astfel, în primirea cererii reclamantului îi poate fi refuzat în temeiurile, care nu împiedică adresarea repetată, sau acțiunea poate fi restituită reclamantului, ca necorespunzătoare cerințelor. În așa cazuri, termenul de prescripție se întrerupe doar din ziua, când cererea va fi depusă în instanță cu respectarea procedurii stabilite. În cazul îndeplinirii la timp a tuturor cerințelor, conținute în încheierea instanței despre lăsarea cererii fără examinare, cât și în cazul anulării încheierii despre restituirea cererii, ea, în virtutea prescripțiilor Codului de Procedură Civilă se consideră depusă în ziua înaintării inițiale, și anume din ziua aceea se întrerupe curgerea termenului de prescripție. Din ziua înaintării inițiale în judecată se întrerupe curgerea termenului de prescripție în cazul anulării încheierii instanței despre refuzul de a primi cererea, despre refuzul în primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești, sau refuzul de a elibera ordonanța.

Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, curgerea termenului de prescripție se întrerupe cu condiția depunerii acțiunii în modul stabilit. Dacă acțiunea a fost depusă în modul necorespunzător, de exemplu cu încălcarea regulilor de competență, prescripția nu se întrerupe.

Prin urmare, faptul depunerii anterior de către Tambur Marina a acțiunii în judecată cu privire la contestarea ordinului nr. 686 ef din 18 septembrie 2015 nu poate constitui temei de a considera întreruperea cursului prescripției extinctive, deoarece cererea de chemare în judecată a fost depusă fără respectarea prevederilor art. 167 CPC și ulterior restituită pe motivul nelichidării neajunsurilor în termenul stabilit de instanță (f.d. 80).

Circumstanțe menționate nu au fost negate și nici combătute de către intimatul Tambur Marin, din contra fiind susținute de ultimul pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare.

Or, art. 123 alin. (6) CPC, direct indică că faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

În aceste condiții, fiind cert că, Tambur Marin, era ținut să se conformeze prevederilor normative și să înainteze acțiunea în termen de 30 de zile de la data când a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Pe când, cererea de chemare în judecată a fost depusă de către intimat doar la 16 noiembrie 2016, adică peste 55 de zile, situație ce indică asupra omiterii de către această a termenului special de prescripție pentru apărarea dreptului încălcat, iar o atare lipsă de diligență este sancționată de lege prin stingerea elementului de protecție juridică a dreptului pretins lezat.

La caz, urmează de remarcat că conform art. 17 alin. (5) al Legii contenciosului administrativ, persoana care, din motive temeinic justificate, a omis termenul de prescripție poate fi repusă în termen în condițiile Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 116 alin. (1) CPC, prevede că persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

Iar potrivit art. 271 Cod civil, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond.

La acest capitol actele cauzei atestă că Tambur Marin, considerând că anterior, la 16 octombrie 2015 a contestat ordinul de concediere nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 în interiorul termenul de prescripție, a solicitat instanței de a constata că acțiunea în curs de examinare a fost depusă în termenul de prescripție (f. d. 90) și nu a solicitat expres repunerea acțiunii în termen, în condițiile art. 116 CPC, iar reprezentantul Inspectoratului General de Poliție al MAI al RM, atât în prima instanță cât și în instanța de apel (f. d. 102, 132) a invocat asupra faptului că acțiunea înaintată de Tambur Marin a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În consecință, circumstanțele menționate generează respingerea acțiunii lui Tambur Marin împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI al RM cu privire la anularea ordinului nr. 686 ef. din 18 septembrie 2015 „Cu privire la sancționarea disciplinară angajatorului din cadrul DP mun. Chișinău al IGP al MAI, căpitan de poliție Tambur Marin”, restabilirea în funcția de inspector superior al Serviciului documentare, accidente rutiere al Secției supraveghere transport și circulație rutieră a DP a mun. Chișinău a IGP al MAI și încasarea cheltuielilor de judecată ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție, fapt ce indică la ilegalitatea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 și Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 februarie 2016.

În asemenea împrejurări, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al MAI al RM, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și a emite o nouă

hotărâre cu privire la respingerea acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

decide:

Se admite recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 și hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 februarie 2016 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Tambur Marin împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de judecată, și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se respinge cererea de chemare în judecată înaintată de Tambur Marin împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Tamara Chișca-Doneva